

PUZZELS

(Jigsaws)

Toneelstuk in twee bedrijven

door

JENNIFER ROGERS

vertaling

Koen Wassenaar

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **PUZZELS - JIGSAWS** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JENNIFER ROGERS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Emma - een weduwe, rond de zeventig, moeder van Sylvia en Pat

Sylvia - moeder van Monica en Alex

Pat - de zus van Sylvia

Monica - de dochter van Sylvia

Alex - haar zus

PLAATS:

De woonkamer van een huis in een buitenwijk van Perth, west Australië.

TIJD:

Het heden, binnen een tijdsbestek van iets meer dan een jaar.

DECOR:

Het is halverwege de middag op eerste kerstdag. Een late, lange familie lunch is net ten einde. De woonkamer is ingericht met ouderwets, zwaar meubilair en de hele inrichting is somber van kleur. Het is een kamer waar de afgelopen dertig jaar weinig aan veranderd is. Er zijn twee deuren; één gaat naar de gang en de slaapkamers, de andere naar de keuken en de achtertuin.

EERSTE BEDRIJF

Eerste scène

De kamer ligt bezaaid met cadeaupapier. De luiken, evenals de gordijnen, zijn gesloten om de warmte buiten te houden. Op de radio zingt Judy Garland 'Have Yourself a Merry Little Christmas'.

Pat zit voor de salontafel en werkt aan een legpuzzel. Ze heeft er moeite mee. De rand is gedaan en verder vrijwel niets. Met een glas wijn in haar hand komt Alex op vanuit de keuken. Ze is vrolijk maar niet overduidelijk dronken. Ze zet de radio uit.

Alex: Als je het niet erg vindt? Ik vroeg me af hoe het je gelukt was om te vluchten. Mam loopt nog steeds de jongens te commanderen, Monica maakt ruzie met Chloe over wie de afwas moet doen, pap en Nick drinken weer bier, en tante Nellie kan achter op de veranda niet eens meer op haar eigen benen blijven staan. Ik wist wel dat er een goede reden was waarom ik al vijf jaar niet meer thuis ben met Kerst. *(kijkt over de schouder van Pat)* Ik wist niet dat jij van legpuzzels hield.

Pat: Ik haat ze. Moet je kijken. Tienduizend stukjes en ze hebben allemaal dezelfde kleur.

Alex: De rand heb je klaar.

Pat: Chloe heeft de rand gedaan. In drie minuten en zesentwintig seconden. Ik heb de tijd voor haar opgenomen. Ze zei: *(met de stem van een klein meisje)* Hoeveel is het, tante Pat? Dus heb ik haar verteld hoeveel het was; de vijfhonderd makkelijke stukjes.

Alex: Waarom zou je jezelf kwellen? Als je het niet leuk vindt dan moet je het niet doen.

Pat: Is dat feministische filosofie?

Alex: Gewoon gezond verstand. Ga je oom Ken nog bellen?

Pat: Waarom? Ik ben twee dagen geleden uit Sidney vertrokken. Het bier zal nu nog niet op zijn.

Alex: Waarschijnlijk mist hij je verschrikkelijk.

Pat: *(lacht)* En het sneeuwt in de woestijn.

Alex: Echt. Hij kan het niet zeggen. Je weet hoe verlegen hij is.

Pat: We hebben het nu toch niet over Bambi soms? Oom Ken is tweeënvijftig. Bij het oversteken houd ik niet eens meer zijn handje vast.

Alex: Jij bent hard, dat is jouw probleem.

Pat: Nee, dat ben ik niet, en dat is mijn probleem.

Alex: *(bestudeert de legpuzzel)* Je zou het dak kunnen doen.

Pat: Elke gek zou het dak kunnen doen. Maar het dak kan nergens aan vast, alleen aan de muur en de muur heb ik niet gedaan omdat de muur dezelfde saaie kleur heeft als de straat en de lucht en het hek en de zee. Welke sadistische rotzak heeft deze dingen trouwens uitgevonden?

Alex: Stop ermee.

Pat: Ik ben geen opgever, Alex. Dit lukt mij. Ik doe er misschien wel een paar eeuwen over.

Alex: Wat heeft het voor nut? Wat probeer je te bewijzen? Vergeet niet dat legpuzzels voor de lol bedoeld zijn.

Pat: Ik geniet met volle teugen.

Alex: Dat zie ik. *(kijkt op haar horloge)* Zou je het erg vinden als ik even een vlug telefoontje pleeg?

Pat: Ga je gang. *(stilte. Alex onderneemt geen actie)* O, is het een bijzonder iemand?

Alex: Ja, dat is het.

Pat: Ik hoop niet dat hij net als de laatste is. Je moeder belde iedere twee minuten naar Sidney om mij ervan te overtuigen dat jij werd meegesleurd in een commune van non-stop orgieën.

Alex: Wat heb je gezegd?

Pat: Ik heb zijn adres gevraagd.

Alex: Dit is anders.

Pat: Is hij naar een goede school geweest? Kent hij de juiste mensen? Verdient hij genoeg geld? Dat is het enige wat je moeder wil weten.

Alex: Ze heeft het Monica vergeven dat zij met Nick is getrouwd.

Pat: Is dat zo? Nou ja, Nick is ruw zoals olie ruw is. Dom en rijk. Dat maakt een hoop fouten goed. Je hebt sowieso haar toestemming niet nodig. *(Alex is stil. Pat staart, haar aandacht even afgeleid van de legpuzzel)* Is dit, uiteindelijk, liefde?

Alex: Ik ben bang van wel.

Pat: Hij is getrouwd. Stommerd. Je zou beter moeten weten. Ik wed dat hij een vrouw heeft die hem niet begrijpt, en drie kinderen die hij onmogelijk kan achterlaten want wat voor invloed zou dat wel niet op ze hebben? Dus het enige wat je hoeft te doen is een jaartje of tien rond blijven hangen en dan kunnen jullie samen de ondergaande zon tegemoet wandelen. *(Monica komt op, die onmiddellijk begint met opruimen. Een dwangmatige huisvrouw, Monica ontspant zich nooit)* Je bent een sentimentele dwaas, Alex. Op een hoop punten erg slim, maar erg zacht op veel andere punten. Jij stort je altijd weer in een avontuur waarvan je de afloop met geen mogelijkheid kan inschatten.

Alex: Soms moet je een gokje wagen.

Pat: Beurshandelaren wagen een gokje, en dan alleen met het geld van anderen. De rest van ons neemt een besluit. Jij bent degene die dat altijd tegen mij zegt. (*Monica reikt langs Alex om haar lege glas te pakken*)

Monica: Pardon. Wist je niet dat er nog een fles in de koelkast staat?

Alex: Vind je niet dat je genoeg hebt gehad?

Monica: Tante Nellie zeker. Ze is er vreselijk aan toe, buiten in die hitte; ze eist dat iedereen cricket gaat spelen. Ik denk niet dat het je is opgevallen. Heb je oma gezien?

Alex: Ik ben al drie dagen terug. Ja, ik heb oma gezien.

Monica: Ze ziet er beroerd uit.

Alex: Ik kan zien dat ze moe is.

Monica: Ze kan het niet bolwerken. Zo simpel is het. We moeten haar onderbrengen.

Alex: Waarin? Een doodskest?

Pat: Stoppen, Alex! (*tegen Monica*) Waar heb je het over?

Monica: Oma en tante Nellie. Er moet voor ze gezorgd worden.

Pat: Je bedoelt een verzorgingstehuis?

Monica: Iets dergelijks.

Pat: Tegen mij heeft mam niets gezegd over verhuizen.

Monica: Ze weet het nog niet. Kerst leek niet het goede moment om het te bespreken.

Alex: O, dit is de nieuwjaars verrassing van mama? We wensen ze allemaal een gelukkig nieuwjaar en schuiven ze op hetzelfde moment hun isoleercel in. Gooi twee keer per dag een valiumtablet naar binnen en laat ze verder maar rotten.

Pat: Rustig aan.

Monica: Wat kan het jou schelen? Jij bent hier nooit. Jij doet nooit iets. Jij gaat hier niet twee keer per dag langs, of kookt eten voor ze, of verschoont die stinkende lakens van ze. Jij gaat niet met ze uit rijden of winkelen of naar de dokter. Jij bent nooit hier als tante Nellie verdwaald, of als oma begint te huilen. Voor jou is het makkelijk om je rechtschapen en edelmoedig op te stellen. Jij weet niet hoe het is en je wilt het niet weten ook. Jij bent hier al in geen jaren geweest met Kerst. Zelfs dan niet. Jij weet niet wat voor pillen ze slikken, of wat ze mogen eten, of hoeveel rotzooi ze maken. Je weet zelfs niet eens van de brand.

Alex: Is het je opgevallen hoe Monica altijd een pareltje in de conversatie strooit en dan stopt? Oké, we geven het op. Welke brand?

Monica: De frituurpan vatte vlam. Als Marge, van hiernaast, er niet was geweest dan was de hele zaak in vlammen opgegaan. Dus, je snapt het wel.

Alex: Verlicht mijn denken.

Monica: Niet tegen mij beginnen. Mama heeft haar besluit genomen en je weet hoe zij is.

Alex: Ja, ik weet hoe zij is. Als zo'n reuze mossel die je been grijpt en je net zo lang onder houdt tot je geen lucht meer hebt.

Monica: Het grootste deel van de tijd leeft oma in haar eigen wereldje. Ze praat tegen opa, en in april is die al twee jaar dood. Het is tijd dat ze dat achter zich laat.

Pat: Rouwen is niet hetzelfde als de mazelen hebben.

Monica: *(schreeuwt alsof het zeer doet)* O, nee!

Alex: Wat gebeurde er?

Pat: Wat is er?

Monica: Het is niet te geloven.

Alex: Wat is er loos?

Monica: Moet je dat zien. Moet je dat nou eens zien!

Alex: Wat?

Monica: *(wijst dramatisch)* Dat!

Pat: Waar?

Monica: Die vlek.

Alex: O.

Pat: O.

Monica: Zien jullie het niet?

Pat: Vaag.

Monica: Iemand heeft koffie geknoeid en het gewoon laten liggen! Wat denk je me daarvan?

Pat: Het is maar goed dat mama een bruin vloerkleed heeft.

Alex: Als je hier staat kan je de vlek niet eens zien. *(Monica gaat af)* Als Monica een kleur was, welke kleur zou zij dan zijn?

Pat: Paarsbruin. Nee, grijs. Zeegrijs, steengrijs, hemelgrijs. Je moet haar niet zo treiteren.

Alex: Ik weet het. Macht der gewoonte. Toen zij zes was, heb ik haar een keer gebeten en rende zij schreeuwend naar mama. Sindsdien is dat het patroon. *(Monica komt op met een doekje om de koffievlek weg te halen)*

Monica: Een ongelukje kan gebeuren. Dat weten we allemaal. Iedereen kan wel eens morsen. Maar om het niet op te ruimen! Zo'n mentaliteit kan ik niet bevatten.

Pat: Waarschijnlijk zit het er al maanden.

Monica: Ik maak deze kamer schoon. Wekelijks. Grondig.

Pat: Iemand is onvoorzichtig geweest.

Monica: Onvoorzichtig? Noem je dat zo? Het is slonzig. Dat is het.

Alex: Wat een schattig woord: slonzig. Slonzig en er nog trots op ook. Miss Slons, 1987. Na de kroningsceremonie had de weerzinwekkende winnaar het volgende te zeggen: "Ik heb nooit geweten dat ik zo diep kon zinken. Het is allemaal te wijten aan mijn afstotelijke moeder die zo'n smerig voorbeeld gaf. De depressie die ik daar aan overhield was mijn motivatie om het zo slecht mogelijk te doen." *(er klinkt het geluid van een tennisbal die tegen het raam komt. Pat gaat naar het raam en opent het. Buiten klinken stemmen)*

Pat: Oké, we komen naar buiten. Doet iemand mee met cricket? Er staat een windje van zee. We kunnen beter gaan en tante Nellie tevreden houden. Kom je ook?

Alex: Ik wil even bellen.

Pat: Als je zo nodig moet. Zeg niet dat ik je niet heb gewaarschuwd. Hoe zit het met jou, Monica?

Monica: Er is werk aan de winkel.

Pat: Ach, nou ja, geen rust voor de goddelozen.

Monica: Het is mijn ervaring dat de goddelozen zich prima redden. *(steekt haar arm uit en legt een puzzelstukje aan)* Heel ontspannend, vind je niet? *(Pat gaat af. Monica gaat verder met puzzelen)* Vergeet niet dat je nog moet bellen. Oostelijke staten, zeker? Of overzees? Tegenwoordig heb je hier helemaal geen vrienden, hè? Nou, je bent zoveel weg. Al dat reizen. Het moet uitputtend zijn. Ik neem aan dat je de drank nodig hebt om het vol te houden. *(stilte)* Ik hoorde dat je samen met een vriendin een huis gaat kopen. Wat is zo aantrekkelijk aan Melbourne?

Alex: Ik verhuis naar Melbourne vanwege mijn werk. Ik reis vanwege mijn werk. Dat zijn feiten, geen zonden.

Monica: Maar je geniet ervan.

Alex: Als het mij emotionele bevrediging, creatieve verworvenheid en een leuke financiële beloning oplevert, ja. Anderzijds; als het mij fysieke uitputting, geestelijke onthechting en een flinke dosis paranoia oplevert, nee, dan niet.

Monica: Waarom moest je dat zo nodig zeggen over de wc-bril?

Alex: Welke snedige opmerking van mij was dat?

Monica: Je zei tegen tante Pat dat mijn huis zo schoon was dat je er van de wc-bril kan lunchen.

Alex: Deed ik dat? Nou, het is waar. De schoonmaakmiddelen, luchtverfrissers en verstuivers in jouw huis hebben een aanzienlijk deel van de ozonlaag verwoest. Jouw huis is zo steriel dat je het beschikbaar kan stellen voor openhartoperaties.

Monica: Niet iedereen houdt van vuil, Alex. Ik heb jouw flat gezien. Jij wast niet eerder af dan dat je geen schoon bord meer in huis hebt. Jij

schrijft jezelf memo's in het stof op het tafeltje in de gang. Als jij valt heb je geluk als je niet stikt. Het is een vuilnisbelt!

Alex: Ik zie het liever als een gezellige puinhoop.

Monica: Waarom ben je eigenlijk teruggekomen?

Alex: Ik miste jouw stimulerende conversatie. Waar zullen we het zo over hebben? De prijs van gebakken bonen?

Monica: Waarom pak je dat bijdehante mondje van je niet in en vlieg je naar een betoverende plaats en laat je de boertjes hier gewoon hun gang gaan. Jij komt binnen walsen en maakt problemen. Je maakt papa overstuur omdat je er niet bent en hij wel wil dat je er bent. Je maakt mama overstuur omdat je hier bent. Je jaagt Nick op stang. Je verbijstert de kinderen. Je neemt bezit van oma als een soort eczeem en dan vlieg je weer weg. Iemand moet zich met alledaagse zaken bezig houden, terwijl jij ergens belangrijk aan het doen bent. Sorry, maar ik heb nog werk te doen. *(Monica gaat af)*

Alex: *(sluit haar ogen en citeert langzaam)* "Alle vrouwen zijn mijn zusters, mijn eigen vlees, mijn eigen bloed, geheiligd, enig, uniek. Ik ben niet meer. Ik ben niet minder." Het is allemaal zo simpel tot ik weer door mijn voordeur naar binnen stap. *(Alex belt een interlokaal nummer - tien getallen)* Hallo. Mag ik alstublieft met Diana Collins spreken. Ja, dat klopt. Vrolijk kerstfeest. Is dat zo? Hier is het ook erg warm. Dank u. Ik wacht even. Hallo, Diana? Zalig kerstfeest, schat. Hoe gaat het? O, zoals elke Kerst die ik mij kan herinneren. Dertig minuten geluk, vier uur verveling en dan wordt het onmiskkenbare geluid van oude grieven hoorbaar, als duimschroeven die worden aangedraaid. Nee, ik heb haar niet over ons verteld. Nog niet. Ik weet dat we gezegd hadden dat we eerlijk open en trots zouden zijn. Hoe lijkt het je om in plaats daarvan bedrieglijk, geheimzinnig en mysterieus te zijn? Ik loop niet bang weg. Het is mijn moeder. Je hebt haar nooit ontmoet, liefste. Ze is als een intercity, die bergafwaarts dendert, zonder remmen. Ik wil niet op de rails voor haar liggen, dat is alles. Je kan tegen haar praten. Het beste waar je op kan hopen is open onderhandelingen. Ja, ik moet het haar vertellen. Waarom moet ik het haar vertellen? Kan ik haar niet laten raden? Ik heb de reputatie dat ik kerstvieringen verknal. Het leek me dat ik dit jaar eens iets anders kon doen. Nee, ik heb het niet aan papa verteld. Ik denk dat ik het als eerste aan hem moet uitleggen. Hij is trouwens erg neerslachtig sinds hij zijn baan kwijt is geraakt en ik... *(Emma komt op. Alex gaat verder)* Ik moet ophangen. Ja. Ik bel je morgenavond. Ja, dat doe ik. Ik houd van je. *(ze hangt op)* Moet je niet rusten?

Emma: Ik praat liever met jou. *(ze bestudeert Alex even)*

Alex: Gaat het goed met je? Hoe zit het met tante Nellie?

Emma: Ze is niet slechter dan anders.

Alex: Mama zei dat ze een paar kinderen had bedreigd.

Emma: Ze zwaaide met haar wandelstok naar ze, dat is alles. Ze lachten haar uit. Ze scharrelde in de tuin rond en haar benen deden erg zeer. Ze had haar rode hoedje op. Het zit op haar hoofd als een gekonfijte kers op een cakeje. Ik denk dat ze er grappig uitzag. Ze was vroeger zo mooi. Niemand weet dat nog, behalve ik. Ze was zo dun als een potlood met van die grote blauwe ogen en een bos roodbruin haar. Als zij een kamer inliep, hield je even stil. Ze was verbijsterend. Toen kwam de oorlog en kwam Alan om het leven. Daarna is ze nooit meer hetzelfde geweest.

Alex: Evengoed is ze soms nog knap levendig.

Emma: Niet zoals zij was. Haar glimlach was stralender dan de zon. Het was een bijzonder gezicht. Laat maar zitten. Hoe zit het met dat huis? Vertel eens. Je zei dat het oud was en vervallen en meer heb je niet gezegd.

Alex: Het is een puinhoop, maar daarom kunnen we het betalen. We denken dat het huis uit 1890 komt, misschien eerder, maar er is zoveel aan verbouwd en vertimmerd dat het moeilijk valt te zeggen.

Emma: Hoe zit het met de tuin?

Alex: Even slecht. Helemaal overwoekerd en vol met troep.

Emma: Het is een grote verplichting. Ik weet zeker dat jij je dat beseft. Ik weet nog dat toen we dit huis kochten, Harry tweehonderd pond van de bank moest lenen. Hij maakte zich een hoop zorgen. Sliep nooit echt totdat het was terugbetaald. Moet jij lenen?

Alex: We moeten wel.

Emma: Meer dan tweehonderd pond neem ik aan?

Alex: Iets meer dan dat.

Emma: Het is een grote verantwoordelijkheid. Vroeger hadden vrouwen niet zulke zorgen, toch? Maar ja, voor jou is dat vooruitgang. *(Sylvia komt op)*

Sylvia: Ik had kunnen weten dat jij op het koelste plekje zou zitten, Alex. Net als een kat - rolt zich op en vergeet de rest. Het is een oven daar buiten, mam. Je moet niet naar buiten gaan.

Emma: Dat was ik ook niet van plan. Of wel?

Sylvia: *(bij het raam)* Ian, Ian. Zet je hoed op. Je hoed! Je brandt daar weg. Hij krijgt zo een zonnesteek. Geoffrey, kom uit die boom. Hoe kan je nou cricket spelen in een boom? Ze zouden helemaal niet moeten spelen. Kom naar beneden, domme jongen. Nu. Niet langs die kant. Omhoog. Heb je jezelf niet bezeerd? Ze moet in de war zijn. Moeder, Pat staat daar buiten cricket te spelen.

Emma: Ik neem aan dat ze weet wat ze doet.

Sylvia: Dat heeft ze nog nooit gedaan. Stomme vrouw. Straks krijgt ze een hartaanval. Dat is typisch zoiets egoïstisch voor Pat. Dan moet ik Sydney bellen en het aan Ken vertellen. "Hoe is het met Pat?" 'Nou, ze heeft de hele middag in de achtertuin bij 34 graden achter een tennisbal aangerend, en nu is ze dood.' Geweldig. Hij zal blij zijn.

Alex: Zij is nog niet dood.

Sylvia: Dat is slechts een kwestie van tijd. Als ze nuchter was gebleven zou ze nu niet buiten staan.

Alex: Kom op. Ze heeft maar een paar glazen wijn op.

Sylvia: Ik ga met jou geen ruzie maken, maar ze heeft vier glazen champagne gedronken en op zijn minst twee glazen Riesling. Waarom je zoveel alcohol moest meenemen, begrijp ik niet.

Alex: Jij vroeg of ik wijn wilde meenemen.

Sylvia: Geen hele doos. Het is duidelijk dat jij een grote innemer bent. Ik neem aan dat het normaal is voor reclame mensen. Jij wilt niet achterblijven bij de rest, toch?

Alex: Ik heb jou ook niets zien afslaan.

Sylvia: Er is mij geleerd dat ik mij moet schikken naar het gezelschap.

Alex: Wat attent van je.

Sylvia: Veel drinken is onbeschaafd.

Emma: Nellie heeft er van genoten.

Sylvia: Tante Nellie is dronken. Nu staat ze buiten te doen alsof zij de scheidsrechter bij het cricket is. Belachelijk! Ze schreeuwt voortdurend 'asjemenou' en zegt tegen iedereen dat ze uit zijn omdat ze tegen het hek hebben geslagen. Het hek moet niet uit zijn. Het hek zou vier runs moeten zijn. Maar nee hoor, ze wil niet luisteren. Je vader is al zeven keer aan bat geweest. Tante Nellie weet niet meer wat ze doet. Ze moet op een veilige plaats worden opgeborgen. *(er komt een bal tegen het raam)* Stop daarmee! Wie sloeg die bal? Chloe, jij bent uit. Iedereen die het raam raakt is uit. Kom op, lopen. Je bent uit. Ik moet het met Monica over dat meisje hebben. Haar houding laat een hoop te wensen over. Ik geef de schuld aan de scholen. Geen discipline. Te druk met creatief en zinvol zijn, wat dat ook mag betekenen.

Alex: Over de knie en stokslagen.

Sylvia: Maak jij er maar grappen over. Het overheidssysteem is een schande. God zij dank hoefden wij dat niet te gebruiken. *(neemt Alex terzijde)* Jij hebt Monica weer overstuur gemaakt. Was dat echt nodig?

Alex: Nee, zuiver vrijwillig. *(Pat komt op met een fles wijn en twee glazen. Ze schenkt in voor Alex en voor zichzelf)* Hoeveel runs heb je gemaakt?

Pat: Zestien. Tante Nellie besloot dat je er vier kreeg als je het kippenhok raakte. Ik denk dat je morgen een hoop eieren hebt, mam.

Emma: Gaat het met Nellie?

Pat: Uit de kunst. Ze is even gaan liggen terwijl ze 'groen is gras, groen is gras' zong. Ian is een beetje uit vorm. Ik sloeg twee makkelijke vangballen zijn kant op en hij miste ze alle twee. Zit hij erg met zijn ontslag?

Sylvia: Het is allemaal een kwestie van instelling.

Pat: Ik dacht dat het meer een kwestie van werkeloosheid was.

Sylvia: In dit land kan iedereen die wil werken een baan vinden.

Pat: Wat weet jij daarvan? Jij hebt al dertig jaar niet naar een baan gezocht.

Sylvia: Je hoeft toch niet eerst te sterven, voor je weet hoe de hemel er uitziet? Hoe dan ook, met hier zitten komt de afwas niet af. *(stilte. Pat geeft Alex een knipoog)* Monica blijft dus weer als enige over? Hoe doe jij dat tegenwoordig, Alex? Papieren bordjes, neem ik aan.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto